

fra, inden de skulle beskattes, at de have Ret til at fradrage enten 4 pCt. af Foreningens Formue eller 4 pCt. af det „25-dobbelte Beløb af den gennemsnitlige i de sidste fem Driiftsaar hafte, efter Reglerne i denne Lov skattepligtige Indkomst“. Men er Gennemsnittet f. Eks. 1,000 Kr., og vi tage 4 pCt. af 25 Gange denne Sum, bliver det ogsaa 1,000 Kr. Hvorfor skulle vi saa bruge den Fremgangsmaade at tage 4 pCt. af 25 Gange Gennemsnittet i Stedet for at bestemme, at Foreninger have Ret til at fradrage en saa stor Sum, som svarer til Gennemsnittet af de sidste 5 Aars skattepligtige Indkomst? Det er og bliver det samme, og man skal ikke gøre Lovene mere uforstaaelige, end nødvendigt er:

Saa staar der i § 18, næstsidsste Stykke, hvor der tales om Skatteraadsmedlemmernes Løn og Diæter: „Desuden tilstaas der dem paa de Dage, de i Anledning af Udførelsen af deres Hverv opholde sig udenfor deres Hjemstedskommune, 6 Kr. daglig“ o. s. v. Det er en uheldig Bestemmelse. Det er mig temmeligt ligegyldigt, enten jeg er i min Hjemstedskommune eller min Nakokommune. Hvis jeg f. Eks. er en halv eller en hel Mil fra mit Hjem, kan det ikke nytte mig, at jeg er i min Hjemstedskommune. Denne Bestemmelse maa være sat ind for at spare de 6 Kr. til det Medlem, der bor paa det Sted, hvor Møderne holdes, men det er en uheldig Bestemmelse, der ikke rammer det tilsigtede Maal. I Almindelighed er det saaledes, at der bor et Medlem paa det mest centrale Sted i Kredsen, men jeg kan godt tænke mig, at en Formand vil trykke sig ved at indbyde til det ene Møde efter det andet paa det Sted, hvor dette Medlem bor, hvorved han afskærer dette Medlem fra at faa Diæter, uagtet han ligefuldt maa ofre sin Tid. Det vil let føre til, at Møderne holdes paa mindre centralt beliggende Steder, saaledes at der ingen Diæter spares for Statskassen, men maaske snarere bliver flere Udgifter ved, at Møderne blive kortere og flere, og ved, at der maa betales større Rejseudgifter. Jeg siger ikke dette for min egen Skyld, thi i vor Kreds bor intet af Medlemmerne paa et centralt beliggende Sted, men jeg ved, at mange Stedertrykker man sig ved at holde Møderne paa det Sted, hvor det passer bedst at holde dem, fordi det enkelte Medlem, der bor der, saaskaal undvære sine Diæter, og det er ikke helt retfærdigt.

Endnu har jeg blot en lille Bemærkning at gøre. Der staar i § 28, 1ste Stykke, 1ste Linie: „Den 1. Maj har Skatteraadet at paabegynde Prøvelsen af den i Kommunerne foretagne Ansættelse“. Da som

bekendt den 1. Maj i visse Aar falder paa en Søndag, og det ikke er Meningen, at Skatteraadene skulle holde Møde en Søndag, maatte der hellere staa: „Den første Hverdag“ i Maj i Stedet for „den 1. Maj“, da dette ikke altid kan overholdes.

Bang: Jeg skal begynde med nogle Bemærkninger om Socialdemokratiets almindelige Stilling til den Beskatning, der her er foreslaaet, og jeg kan da tage mit Udgangspunkt i de besynderlige skatte-teoretiske Betragtninger, der forleden bleve fremsatte af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin). Man har fra flere Sider undret sig over den fuldstændige Forvandling, det ærede Medlem er undergaaet i Løbet af det sidste Aarstid. For et Aar siden stod han som et Forargelsens Tegn paa Grund af de slemme Ord, han brugte overfor Regeringen og Regeringspartiet. Baade den højtærede Finansminister og den højtærede Konseilspræsident maatte udtrykke deres Indignation over den Tone, det ærede Medlem indførte her i Tinget. Nu, kun et Aar senere, se vi det ærede Medlem optræde som Regeringspartiets intime Ven og Regeringens allerærbødigste Beundrer, der roser den højtærede Finansminister for hans statsmandsmæssige Blik, og naar det ærede Medlem tager Ordet, flokkes Regeringspartiets Tilhængere ved hans Fødder for at lytte til ethvert Ord, der udgaar fra Profetens Læber, og ere færdige at dø af Munterhed over de Vittigheder, han opvarter dem med.

Det ærede Medlem ynder at beskæftige sig med Fugleverdenen. Han har skildret os Spottefuglen og Dompappen og forskellige andre Fugle. Men en Fugl har det ærede Medlem glemt at tale om, det er den, der hedder Papegojen; denne spragledede Fugl med den kødfulde Tunge, der gør den det muligt at fremsige Ord og Sætninger og hele Taler, saaledes at det har en forbløffende Lighed med den menneskelige Stemme. Ærede Medlemmer kende vist den morsomme Historie om en saadan Papegoje, der tilhørte en gammel Dame, som blev nødt til at sætte den i Pension, medens hun en Tid var bortrejst, og da hun kom tilbage, viste det sig, at den havde været i slet Selskab og lært nogle Sætninger med de forfærdeligste Udtryk i. Jeg tror, det er gaaet det ærede Medlem paa lignende Maade, blot i omvendt Orden. For et Aarstid siden var hans Tale endnu spækket med en Mængde slemme Ting, som jeg vil henregne til den gode gamle Vestergadeargargon, og som med Rette vakte Panik i